

מהדורת סיכומי גליון 25

סיכומי הדף - הידומי

מסכת שבת קא - קז

רבי יחזקע בן קרחא אומר: כל הלומד תורה ואינו חוזר עליה - דומה לאדם שחזרע ואינו קוצר. פנחסין צ"ט

דף קא

ביצאתא דמישן

אם יש בפתות משלשה - דע"ד: לכו"ע הוי רה"י,

אם אין בפתות משלושה - דע"ד:

לר"ה: הוי כרמלית, [אין לו מקום ד', ומחיצה תלויה לא מתרת] (חוץ מאם מילא הספינה בקנים עד רוחב ד'),

לר"ג: הוי רה"י, [גוד אחית מחיצות, מחיצה תלויה מתרת במים, ובקיעת דגים לא שמיה בקיעה]

טרסקל בראש קנה

לריב"ר: רה"י [גוד אחית]

לחכמים: לא הוי רה"י [לא אמרינן גוד אחית, כשיש בקיעת גדיים]

עמוד בר"ה גבוה עשרה ורחב ארבעה אפי' שאין בעיקרו (עד ג"ט) דע"ד ויש בקצר שלו שלושה לכו"ע הוי רה"י [גוד אחית, כי אין דרכם של גדיים להתחכך שם].

ב' ספינות קשורות (אפי' בחוט הסרבל שיכול להעמידם) מותר לטלטל מזו לזו לרבא: אפי' לביצית שביניהן אפי' שאינה קשורה.

לרב ספראי: אפי' של ב' בני אדם שיערבו בניהם. נפסקו - נאסרו, חזרו ונקשרו, בין שוגגין, ובין מזידין, - חזרו להיתרן והראשון.

מחצלות הפרוסות לר"ה שעושות רה"י

נפלו- נאסר הטלטול, חזרו ונפרשו, בשוגג, חזר להיות רה"י גם להתיר לטלטל בו, במזיד הוי מחציה רק להחמיר.

ספינה הקשורה בשלשלת של ברזל שראשה באוהל המת מביא את הטומאה לכלים שבספינה, [השלשלת אבי אבות [בחלל חרב] < הספינה אב < הכלים שבתוכה ראשון]

דף קב

למה כתוב ברישא שזוכר באמצע הזריקה, וגם שקלטה אחר \ כלב? (הרי כבר ממה שזוכר פטור)

לרב כהנא: מיירי שזרק מקל לעשות חבורה ואוגדו בידו [אינו פטור מטעם 'שנוכר', כי בידו להחזיר]

לרבא: יש כאן ב' מקרים, א. נזכר, ב' קלטה אחר,

לרב אשי: מיירי שזוכר בסוף, ולכן פטור רק מצד שקלטה אחר.

מתי נאמר הכלל שלחיוב טהאת צריך תחילתו וסופו בשוגג?

לרב כהנא: רק כשפשר להחזיר את הדבר,

רבא ור"א: אפי' כשא"א להחזיר את הדבר,

רב אשי: כשלא נזכר שוב בסוף,

ב' אמות בשוגג, ב' אמות במזיד, ב' אמות בשוגג (יש כאן ידיעה על חצי שיעור מלאכה).

אם העביר: פטור, [כיון שיכול לעצור, הוי סופו מזיד]

אם זרק: חייב, [אין ידיעה לחצי שיעור לכו"ע כשאין בידו להחזיר, וגמר המלאכה בשוגג]

זרק ונזהר בפי הכלב או בפי הכבשן אם מתכוון לכך מתחילה חייב, [מחשבתו מוישא מקום] ואם לאו פטור

פרק הבונה

הבונה, המסתת, (מחליק \ עושה חריצים, באבן), המפיל האבן מן ההר במכה אחרונה, הקודה, כל שהוא, וכן אם חקק בקב ג' לוגין, ואף שעתידי להוסיף, חייב. (בתנאי שיש שדרכס לקיים כן בחול).

לרשב"ג: אף המכה בקורנן על הסדן בשעת מלאכה - חייב, [לרבה: שמאמן את ידיו, לאבוי: שכך עשו מרדדי טטי זהב במשכן, כדי להחליק את הקורנר, (ותניא כוותיה)]

למה ראוי בנין כל שהוא?

חפירה להצניע כסף (ומחטין במשכן) \ עשיית פטפוט קטן לכירה (מסק) סתימת נקב כל שהוא בבית, (או בקורה במשכן).

בנין בקיר

שורה הראשונה של הקיר: חייב בצידוד, (שמואל)

שורות האמצעיות: עד שישים טיט, (ברייתא)

שורה אחרונה: בהתנה בעלמא. (ר' יוסי).

א. ומסתת ב. עושה נקב בלול של תרנגולים ג. עייל שופתא בקופינא דמרא.

לרב: הוי בונה,

לשמואל: הוי מכה בפטיש. (וכ"ד ריו"ח במסתת)

מתי קודה חייב?

לרב: חייב משום בונה בעצם הקידוח, [צורך בנין] מיחזי כמאן דחר חורתא לבניינא, לשמואל: חייב משום מכה בפטיש, אם תוקע מסמר בעת הקידוח.

דף קג

החורש, (לזרוע אפי' זרע אחד) המנכש, והמקסם, כל שהוא - חייב. המלקט עצים, אם לתקן - כל שהן, אם להיסך - כדי לבשל ביצה קלה.

המלקט עשבים, אם לתקן - כל שהוא, אם לבהמה - כמלא פי הגדי.

התולש עולשין, והמזרד זרדים,

בקרקע שלו: תמיד, ב'כל שהוא' כי הוא מייפה את הקרקע (אפי' שאינו מתכוון לכך, מ"מ פס"ר).

בקרקע של חברו (לא ניח"ל ביפוי) או באגם: אם לאכילה - כגרוגרת, אם לבהמה - כמלא פי הגדי, אם להיסך - כדי לבשל ביצה קלה, אם מתכוון לייפות את הקרקע - כל שהן.

הכותב שתי אותיות, (בימין, ולר' יוסי: גם בשמאל) ואיטר יד בשמאל, ושולט בשתי ידיו בין בימין בין בשמאל), אפי' זהות ואפי' משתי סממניות, ובכל לשון - חייב.

ולר' יוסי: גם רושם חייב, [שכך הוי עושים במשכן על הקרשים].

מתכוון לעשות מלאכה גדולה ועשה רק קטנה

לר"י: עד שיכתוב שם קטן (מב' אותיות שונות) משם גדול, [מאחת], (כגון שם משמעון) (וסבר שאפי' מ"מ סתום שעשאו פתחו כשר, וי"ח [וכתבתם - כתיבה תמה])

לר"י בשם ר"ג: אפילו לא כתב אלא שתי אותיות זהות - חייב, כגון: שש, (מששך) [מאחת]

לרבי שמעון: עד שיכתוב תיבה אחת מפסוק שלם, [מאחת]

לר' יוסי: אפי' רושם בעלמא חייב, וממילא על כל ב' אותיות חייב.

מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין. אבל היה גם מ"ם פתחו, ושכחו איזה ראש תיבה ואיזה בסוף, עד שבאו הצופים ויודסום, דפתחו באמצע תיבה, וסתום בסוף.

דף קד

משמעות אותיות האלף בית

אלף בית - אלף בינה,

גימ' ל' דל"ת - גומול דלים, (רגל גימ' ל' נוטה לדל"ת - שכן דרכו של גומל חסדים לרוץ אחר דלים. רגל דל"ת מתפשט לגבי גימ' ל' - שימציא העני את עצמו. פני הדל"ת הפוך מגימ' ל' - דליתן ליה בצניעה, כי היכי דלא ליכסוף מיניה).

ה"ו - זה שמו של הקדוש ברוך הוא,

ז"ה ט"ו כ"ל - אם אתה עושה גומל דלים, הקב"ה זן אותך, וכן אותך, ומטיב לך, ונותן לך ירושה, וקושר לך כתר לעולם הבא.

מ"ם פתוחה מ"ם סתומה - מאמר פתוח (שמוטר לדרוש) מאמר סתום, (שאסור לדרוש),

נו"ן כפופה נו"ן פשוטה - נאמן כפוף נאמן פשוט,

ס"ע - סומך עניים, \ סימנין עשה בתורה וקנה אותה.

פ' כפופה פ' פשוטה - פה פתוח (בשעת המכנסים) פה סתום (בשעת המפורים),

צד"י כפופה וצד"י פשוטה - צדיק כפוף צדיק פשוט. (להיות כפוף ביותר, שכך ניתנה תורה).

קת"ף - קדוש, רי"ש - רשע. (פני קו"ף הפוכים מהר"ש (סגי נהור) הקב"ה לא מסתכל ברשע, תג הקו"ף מתכופף לרי"ש - אמר הקב"ה: אם הרשע חוזר בו אני קושר לו כתר כמותי. רגל הקו"ף תלוי - ליסיע ממש לרשע השב, כי הבא ליטהר מסייעים אותו)

שי"ן - שקר, תי"ו - אמת. שקר אותיותיו קרובות, כי הוא מצוי, אמת אותיותיו רחוקות, כי אינו מצוי שקר אותיותיו עומדות רק על רגל אחד, כי אינו עומד, אמת אותיותיו עומדות על ב' רגלים, כי הוא עומד.

מידת רשעים

א"ת ב"ש - אותי תעב, אתאוו לז' בי לא חשק, שמי יחול עליו?

ג"ר - גופו טימא, ארחם עליו?

ד"ק - דלתותי נעל, קרניו לא אנדע?

מידת צדיקים

א"ת ב"ש - אם אתה בוש מלחטוא,

ג"ר ד"ק - אם אתה עושה כן גור בדוק,

ה"ק ו"ף - חציצה הוי בינך לאף,

ז"ע ה"ס ט"ו - ואין אתה מודעע מן השטן,

דו שיח בין הגיהנום לבין הקב"ה

י"ם כ"ל - אמר גיהנום לה', לים שלי - כל!

אה"ס בט"ע גי"ף - אמר ה' אני חס עליהם מפני שבעטו בגי"ף (ניאוף)

דכ"ץ - דכים הם, כנים הם, צדיקים הם,

הל"ק - אין לך חלק בהן,

להצלחת התורם ברוחניות ובגשמיות

